

(НЕ)СТАБИЛНОСТ ЛЕТА

Кажу да је један од атонских стараца
пробао да гласом
који је нијансу јачи него шапат
из све снаге
прекори ученика,
што мачетом крчи стазу
рањавајући биље

Ово није песма о стаблима
чију су моћ мировања смакли људи
И онима која се листопадна
са све листом сачуваше и по сечиву,
као мошти

Него о поретку раста
на крају солистицијума
Који наше је послеподне,
грејано од бесмисла,
уз звук цеви топловода

Топлине у имену

И када се понашам као мали демијург
Срећан
у ономе што су сви заобишли

И који крче стазе и дрвосече

Па у секундама
Покретом длана, као пером
Обарам неразвијену трску стабла
у подножју сенки великог

Мислећи о поступку с почетка
Има ли смисла поштедети сечива још живу
будућу трску

суседа труљења

И ниједног тренутка у дилеми
Да и ван онога што контролишемо
Показујемо смисленост снихођења

Зарад самих нас,
ма били и добро осмишљена илузија